

Adını Unutan Kadın 3

– KOCAMANOĞLU · 24 Eylül 2025

...

Marketin floresan ışıkları, bankadaki görevlinin donuk gülümsemesi, otobüste dikilen genç çocuk... Her şey, onun çektiği acının dışında akıyordu. Sanki onun hücre hücre yok oluşuyla kimsenin bir işi yoktu. Ve bu, işte asıl can yakan şeydi. İnsan, gördüğü zaman katlanabiliyordu belki ama görülmediğinde—sessizce çözülmeye başlıyordu.

Acı yalnız bırakırdı ama inkâr edilmiş acı, insanı hayaletten bile silik yapardı.

Ne hayattaydın ne ölü. Ne hastaydın ne sağlıklı. Ne dertliydin ne de dertsiz. Seni dinleyen doktor bile notlarını yazarken göz teması kurmuyordu artık. Tanı konmamış hastalık, tanınmamış bir kimlikti.

Kimliksizliğin yükünü taşımak, morfine direnmekten zordu.

İnsanlar ne zaman "çok güçlü birisin" dediklerinde daha da çökerdi. Çünkü güç zırh değildi, susturucu bir emirdi bazen.

"Acını içerde tut. Ses etme. Güçlü ol." Ama o içerde tuttuğu acı, artık iç organlarını yutuyordu.

Bir gün, parkta bir bankta otururken, yağmur başladı. İnce ince, soğuk, sinsice.

Vedia kımıldamadı.

Üzerine yağın damlaları değil, altından çekilen zemin üşütüyordu onu. Yağmur damlaları bile varlığını fark ederken, insanlar etmiyordu.

Ve o an anladı:

Bazen bir hastalık öldürmez. Ama inkâr edilen acı, sessizce seni silerdi.

Her sabah uyanmak, biraz daha fazla çözülmek demekti.

Kimi günler saçları avuç avuç dökülür, kimi gün mide bulantısı bir çivi gibi saplanırdı boğazına. Ama asıl yorgunluk kemiklerinin içinden geliyordu. Beden, artık bir ev değil, bir enkaz yığınıydı. Yavaş yavaş kendi varlığını çürütüyordu.

Hayatı yine de dış dünyaya karşı dimdikti. Çünkü insan, hastalığın kendisinden önce, ondan utanmayı öğreniyordu. Ve bu da en sinsi semptomdu: Sessiz kalmak. Uzaklarda hiçbir zaman var olmayan ailesinden haber almanın zorluğu, konuşamadığı dillerin sessizliği, yanında olmaması gereken bir yabancılığın ağırlığı, onu daha da içine kapatıyordu.

Kendinden geriye bir şeyler bırakmak istiyordu. Ama ne yazık ki, bırakacak pek şeyi yoktu. Geriye ne bir miras ne de vefalı bir evlat ne de sağlam bir hatıra. Kendi hayatı bile artık istemsizce ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Yine de yitip giden zamanın içinde, bir yerlerde, küçük bir kıvılcım arıyordu.

Yaşadıklarını, yaşadığı acıları, sevinçleri, hayal kırıklıklarını derleyip toparlayarak...

Duygu ve düşüncelerini, kendine ait kalsın diye, dünyaya açılacak bir kapı olsun diye...

Küçük de olsa, geriye bir şeyler bırakmanın hazzını yaşamak istiyordu.

O an karar verdi: Anılarını yazacaktı.

Unuttuğu adını, kaybettiği kendini, yılların ağırlığını kaleme dökerek, sessizliğini kelimelere dönüştürecekti. Belki de böylece, kendi varlığının izi bir yerlerde silinmez bir şekilde kalacaktı.

Hiçbir erkek, kadın kadar acının gidebildiği derinliği bilmez, onurunu, gururunu ve insanlığını tahrip eden o acıyı tanıyamazdı.

Vedia, ince parmaklarıyla yıpranmış bir defteri tuttu ellerinde. Sayfalar boştu, tıpkı yaşamının geride kalan sayfaları gibi... Ama bu boşluk, içinde sınırları tam belli olmayan saklı bir umut taşıyordu. Kalem eline aldığı anda, sanki uzun zamandır susan bir ses ilk kez yankılanmaya başladı.

Kendi kendine fısıldadı: "Başla... korkma. Bu senin hikayen... Anlatmak istediklerini kimseye değil, önce kendine anlat. Kendine anlatma cesareti göster."

Her kelime, her cümle, damla damla akan serumun içine karışan hayat enerjisi gibi vücuduna yayılıyordu. Yazdıkça hafifliyor, acı düşünmeyi terk ettiğinden acılar biraz olsun hafifliyordu. Belki de yaşadıkları içeride sıkışıp kalmayacak ve dışarıya gün yüzüne çıkarınca, bir parça özgürleşecek, o kadar sıkıntı etmeyecekti.

Küçük bir odanın soğuk duvarları arasında, uzak bir şehirde, adını unutan kadın yeniden kendini aramaya ve bulmaya başlayacaktı. Her satırda, geçmişin tozlu raflarından bir anı çıkarıyor, yaralarını kelimelerle iyileştirmek için ince ve derin bir direniş gösteriyordu.

O anılar, kimi zaman hafif bir meltem gibi ruhuna dokunuyor, kimi zaman ise içindeki karanlık odaların kapılarını sertçe çarparak korku ve ürküntü veriyordu. Her kelime, bastırılmış bir duygunun, gizlenmiş bir acının ve yıllarca susturulmuş bir korkunun dışı vurumuydu.

Yazdıkça, içindeki karmaşık duyguların düğümleri çözülüyor; belirsizlikler, öfke ve hüznle örülmüş labirentte bir çıkış yolu arıyordu. O satırlar, sadece geçmişini anlatmıyor, aynı zamanda kim olduğunu, ne kadar kırılğan ama bir o kadar da güçlü olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bazen kelimelerle yüzleşmek, aynaya bakmaktan çok daha cesaret istiyordu. Çünkü aynada gördüğü yansıma, sadece bir görüntüydü; fiziksel bir kabuk, zamanın ve hayatın izlerini taşıyan bir suret...

Ancak kelimeler, iç dünyanın karanlık odalarına, en derin korkulara, en gizli arzulara dokunabiliyordu.

Onlarla yüzleşmek, varoluşun anlamını sorgulamak gibiydi. Anlam ise ruhların yakıtıydı.

...

Devamı var.

...